

Marjut Moisala

Muinaiset

ERA Tikatal

ERA

MUINAISET

MARJUT MOISALA

ERA

MUINAISET

© 2015 Marjut Moisala
Kaikki oikeudet pidätetään

Kustantaja:
Books on Demand GmbH
Helsinki
Suomi

Valmistaja:
Books on Demand GmbH
Norderstedt
Saksa

ISBN: 978-952-330-028-6

*Olen vanhempi kuin aika itse. Elän kaikissa paikoissa
ja niiden taustalla. Kukaan ei ole koskaan kuullut
todellista nimeäni, sillä olen Se, jota kaikki nimet
voivat kuvata, mutta jota yksikään ei kuvaa todella.*

*Olen nainen ja mies, kuuma ja kylmä, suora ja käyrä.
Olen tuntematon, päivien muinainen. Läsnä jokaisella
aikakaudella, mutten ajallinen.*

Olen Era.

*Alkakaamme. Tämän planeetan historian
alkuhämäristä. Sielläkin Olin, sillä todistan kaikkea
mikä ON.*

SUURET TUULET

-Solilei, Solilei, Solilei! Missä se tyttö taas juoksee... Jalat vikkelät kuin salamat joita Chaacia syöksee taivaan kannelta, aina menossa... Siunaili Mara, vanhus jolla oli lempeät kasvot, joihin elämä oli jo uurtanut merkkinsä; syvät kanjonit Maran kasvoilla.

Kyynelvirrattikin siellä virtasivat ajoittain, mutta vain siksi, ettei ollut jotakin, jota olisi voinut hoitaa ja huoltaa... Siksi Mara rakastikin lapsenlapsensa komentamista kovin paljon. Rakasti sitä, että lapsi oli vilkas ja paimennettava, riensi milloin minnekin joutuisilla kintuillaan, mieli ja sydän täynnä löytämisen riemua.

Nyt Solilei oli kuitenkin hävinnyt todella ja Maran sydämeen hiipi pieni huoli siitä, mistä tässä oli kysymys. Lapsi ei yleensä kuitenkaan lähtenyt kauemmas.

Ohi juoksi tummahapsinen pikku poika, jonka Mara tunnisti lähellä asuvaksi ystäväksi ja hänet Mara pysäytti ennen kuin poika ehti aavistakaan. -Sinä siinä nuori mies, tiedätkös minne Solilei on mennyt? Mara piteli poikaa vaateparresta, vaikka tämä pälyili eteenpäin säännätäkseen. -No siellähän se on missä muutkin, aukiolla! Jumalat ovat tulleet!

Mara päästi hölmistyneenä irti pojan vaatteista ja poika sai jalat alleen. -Jumalatko ovat tulleet? Hän soperteli itsekseen ja pienoinen sähkövirta kulki vanhuksen kehon lävitse. Hänkin alkoi saada vauhtia kinttuihinsa. Mara suki harventunutta tummaa tukkaansa ja katseli vaateparttaan arvostelevasti, mutta päätti sitten ettei ole aikaa vaihtaa vaatteita, oli joudut-

tava aukiolle toisten kanssa, sillä toden totta... *Jumalat ovat tulleet!*

Kylän keskusaukiolla oli paljon kansaa koolla. Tieto Jumalten tulosta oli kulkeutunut suusta suuhun. Tietäjä tiesi kyllä heidän saapuvan “näinä päivinä”, mutta tuo määritelmä oli ollut kovin venyvä. Ihmiset kulkivat askareissaan ja katselivat taivaalle odottavina. Aikaa kului, monta päivää, mitään ei näkynyt, kunnes tänään!

Nyt oli tuo suuri päivä kun Jumalat saapuivat heidän luokseen taas lentävillä majoillaan tuliaisiaan ja viisauttaan tuoden. -Ei ihme, että se tyttö tänne säntäsi. Solileihan nauttii Jumalten läsnäolosta ja on suorastaan vimmassa heidän takiaan! Mara marmatti itsekseen ja työntyi väkijoukon lävitse. Ja kuten hän oli arvannut, oli hopeisten alusten vieressä ryhmä kikkattelevia lapsia, joiden puoleen Jumalat olivat kääntyneet. Jumalat eivät sallineet lapsia hätisteltävän pois, vaan he pysähtyivät aina vaihtamaan muutaman sanan tai ajatuksen, taikka pienen kosketuksen lasten kanssa. Olipa heillä joskus tuomisiakin eniten juuri lapsille. Lasten silmät säihkyivät kun he katselivat Taivasväkeä ja heidän lentäviä talojaan. Mutta liian lähelle ei saanut mennä, sanoivat Taivasväen edustajat, sillä talojen luona ei ollut kuulemma turvallista ihmisille olla ainakaan kovin pitkiä aikoja. Lapsia he suojelivat erityisesti.

Mara näki Solilein keskustelevan juuri pienikokoisen siron Taivasnaisen kanssa. Nainen silitti hänen kultaista hiuspehkoaan ja nyökkäsi lempeästi. Mara katseli vieraita arvioivasti. Hän oli ylpeä siitä, että hänen lapsenlastaan arvostettiin ehkä erityisenkin paljon Jumalten taholta, mutta toisaalta hän aavisti sen tuovan myös jotakin huonoa, ainakin jotakin tuntematonta.

Mara oli herkkä aistimaan asioita, tietämään ennalta, ja hän tiesi, ettei tytön polku tulisi olemaan aivan tavallinen. Isoäidin sydän ei kuitenkaan halunnut luopua lapsesta. Hän halusi vielä pitkään pitää “Kultatukan” luonaan ja nauttia rakkautensa jakamisesta poikansa tyttärelle. Toisaalta hän tiesi, että kaikella oli aikansa, mutta jospa vielä vähän aikaa... “Tyttohän oli vielä niin pieni...” hän mietti ja työntyi lähemmäs lapsikatrasta.

Solilei kääntyi ja ilo syttyi hänen kasvoilleen. Hän juoksi isoäitinsä syliin huutaen hänen nimeään ja Taivasnainen katseli kiinnostuneena myös isoäitiä ja tuli tervehtimään häntä. Maraa hirvitti, mutta samalla hän oli hyvin mielissään saadessaan tätä ylimääräistä huomiota Jumalten taholta.

Hän nyökkäili kainosti ja Taivasnainen katsoi pitkään voimakkailla vinoilla silmillään Maran silmiin porautuen sieluun saakka. Sitten hän nyökkäsi hyväksyvästi ja viittasi Solileihin päin: “On hyvä, että tytöllä on näin järkevä ja viisas kasvat-taja kun hänen äitinsä joutui niin varhain poistumaan tästä maailmasta”, nainen sanoi ja Mara nyökkäsi hätäisesti.

Tytön äidin kuoltua oli kasvatustavastuu ollut melko lailla isoäidin harteilla, sillä isällä oli omat kiireensä. Isää ei voinut kuitenkaan niistä syyttää, sillä hän toimi koko heimon parhaaksi, koko yhteisön parhaaksi ja antoi kyllä aikaansa myös lapsilleen, Solileille ja hänen veljelleen Aralle, niin paljon kuin suinkin pystyi.

Taivasnainen oli varmasti lukenut Maran ajatukset, sillä ennen kuin ryhmä jatkoi matkaansa temppelille, hän sanoi vielä: “Älä huolehdi, vielä on aikaa... Hän on lapsi vielä.” Mara nyökkäsi, vaikkei oikein edes tiennyt mihin asiaan hän näin vastasi. Kuitenkin hän ymmärsi, että hänen vaistonsa oli ollut

jälleen oikeassa: Solilein varalle kaavailtiin jotakin suurempaa, kuin mitä suurin osa yhteisön lapsista sai kokea. Olipa se mitä tahansa, Mara luotti siihen että se tulisi olemaan sekä lapselle että yhteisölle hyvä asia, mutta inhimilliset tunteet olivat kuitenkin nyt voimallisemmat. Huoli siitä, että hän ei saisikaan olla enää niin paljon lapsen kanssa ja muu sellainen syvältä tunteista nouseva pelko tulevasta.

Siksi hän huokasi helpotuksesta kuultuaan suoraan vastauksen piilotettuun kysymykseensä. Hän kätki tuon tiedon sydämeensä ja siunasi sen tyytyväisenä. Solilein uteluihin siitä, mitä Taivasnainen oli tarkoittanut tuolla lauseellaan, hän ei osannut vastata oikein mitään.

-Ole vaiti nyt tytär, seuraamme heitä temppelille. Mara lähti kulkemaan Solilei käsikynkässään temppeliä kohti. Siellä oli jo kylän vanhin sekä tietäjät vastaanottamassa vieraita. Tietäjiä oli kaksi, eli pariskunta. He edustivat Isä-Äiti-Jumalan kokonaisolemusta maailmallisella tasolla. Kyläpäällikkö taas vastasi kylän maallisemmista asioista ja niiden johtamisesta. Hänelle myös kerrottiin jos oli syntynyt riitaa tai erimielisyyttä. Hän oli tunnettu oikeamielisyydestään, joten yleensä hänen ratkaisuihinsa tyydyttiin.

Parantaja Pappi oli vielä erikseen. Hän vastasi, ei niinkään henkisestä ohjauksesta kuten tietäjäpariskunta, vaan sairauksien parantamisesta ja niihin liittyvien henkisten syiden selvittämisestä. Yhteisö oli suuri, tuhansia kansalaisia ja toimeentulo tuolla alueella oli vaurasta. Siksi riitojakin oli vähemmän kuin olisi voinut odottaa ison joukon asuessa samalla alueella.

Mara seurasi silmät ymmyrkäisinä Jumalten kulkua ja heidän rauhallisia voimakkaita piirteitään. Heitä oli tällä kertaa vii-

Olen vanhempi kuin aika itse. Elän kaikissa paikoissa ja niiden taustalla. Kukaan ei ole koskaan kuullut todellista nimeäni, sillä olen Se, jota kaikki nimet voivat kuvata, mutta jota yksikään ei kuvaa todella.

Olen nainen ja mies, kuuma ja kylmä, suora ja käyrä. Olen tuntematon, päivien muinainen. Läsä jokaisella aikakaudella, mutten ajallinen.

Olen Era.

Muinaisten myötä hyppäät aikakoneeseen kulkemaan Mayapoluille Tikatalin pyramidiin varjoihin ja Isä Auringon loisteeseen ja Sinäkin voit muistaa Kosmisen Perheesi.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi